

249640

NASZREDDIN HODSA
TRÉFÁI

— TÖRÖK ADOMÁK —

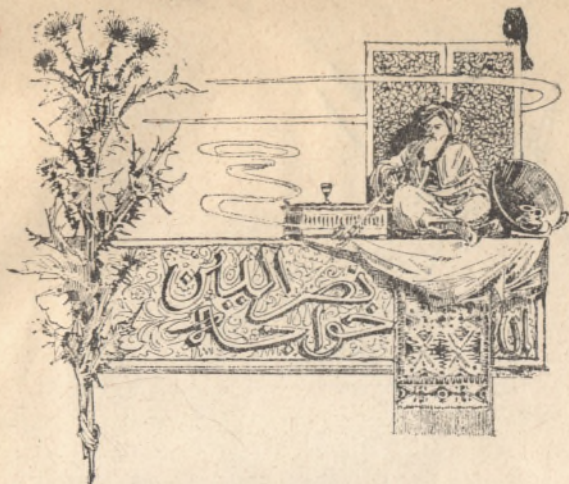
ELBESZÉLI
KÚNOS IGNÁCZ

BUDAPEST, 1899
SINGER ÉS WOLFNER KÖNYVKERESKEDÉSE

ÁRA 60 KR.

OSZEK

NASZREDDIN HODSA

TRÉFÁI

~ TÖRÖK ADOMÁK ~

ELBESZÉLI
KÚNOS IGNÁCZ

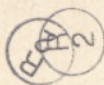
BUDAPEST, 1899
SINGER ÉS WOLFNER KÖNYVKERESKEDÉSE

ÁRA 60 KR.

*Lelejtés
746. va*

ÁSZK
OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

249640

M. N. MÚZEUMI KÖNYVTÁR
I. Nyomt. Hóvudéknapló
1899. é. 648. sz.

Vámbéry Árminnak

a török nyelvek nagymesterének

KÚNOS IGNÁCZ.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

BEVEZETÉS.

Naszreddin Hodsá-nak hívják a törökök Csalóka Péterjét. A 14. század első éveiben élhetett a Hodsá, azokban az időkben, a mikor Kis-Ázsiának az a területe, a hol Naszreddin született, előbb *Karamánia* fejedelemségéhez, majd *Bajazid* szultán uralma alá, végül pedig a tatár *Timurlenk* birtokaihoz tartozott. Alig van birodalma a széles nagy Keletnek, a hol a tréfás szavu Hodsá neve a legösmertebbek közzé ne tartoznék. Egy *Szivri-Hissár* nevű városkában született, a *kóniai* kerület egyik községében; de azok az összes tréfák és adomák, melyek ma sem tévesztik el vidító hatásukat, egy másik helységgel, *Ak-Sehir*-rel vannak kapcsolatban. Itt végezte volt Naszreddin az ő hodsai teendőit és ugyanitt van a *türbé*-je (siremlék) is.

Hodsa vagyis egyházfi volt a mi Naszreddinünk, amolyan tanító, bíró és papféle egy személyben, községének a legtudósabb és legbölcsebb embere. Nevéhez a tréfás történetkének és humoros mondásoknak egész sorozata fűződik, melyek még mai nap is közszájon forognak és apáról fiura, nemzedékről nemzedékre átszállanak. Alakja nem a mű-irodalomban, hanem a nép emlékezetében kövesedett meg, amint hogy az a műfaj is, melyet csak az ő egyénisége teremtet meg, népies színezetű népi termék. Mondásai a folklór szavaivá finomodtak, alakja egy legenda-kör hőségé alakult. Innen magyarázható meg az a nagy népszerűség, mely az ő nevéhez fűződő és az ő neve alatt ismeretessé vált tréfákat (keleti néven *lataif*) közkeletűekké, a népnek ugyszólván közkinségé tette.

A Naszreddini tréfák humora első sorban török humor. Hisz a Hodsából is első sorban a «török» szólal meg, a mint hogy nemzetiesen törökös, és törökösen mohamedános a Hodsa mindegyik tréfájának nyers, látszólagosan együgyű és olykor-olykor trivialis volta is. Mintha csak a maga eszejárását, a maga gondolkozása módját látná benne az a pór-mohamedán, a kinek a tréfálkozása és ezekben nyilvánuló humora még mai nap is azonos a Hodsáéval. Ez a humor, hol póriasan furfangos, hol nevettetően együgyű. Különösen akkor, ha feleletekben nyilatkozik meg. És ebben a szándékos és tetetett naivságban nyilatkozik meg leginkább nemcsak a Hodsa, hanem általában a keleti nép humora. Értzi a kérdésnek naivul nevetséges voltát és feleletével még inkább fokozza.

Hallgatóiról azonban fölteszi, hogy szavait megértik és elburkolt czélzait helyeslik, ha mindjárt a saját megaláztatása árán is. Hány meg hány tréfa esik meg a Hodsa rovására, hányszor vall a színlelt tudatlanságával és póriaskodó együgyűségével kudarczot. Mintha csak az volna a főczél, hogy minél nevetségesebb és minél mulattatóbb alakká válják. Mestere ő a színlelésnek, virtuóza a tudatos és eltanult bárgyúságnak. Annyira a nép szelleméből valók e tréfák és annyira össze vannak forrva a nép benső életével, hogy alakilag is csak a nép nyelvén fejezhetők ki, a nép egyszerű szavainak a közvetítésével. Hiszen e tréfák egész fogalomköre és gondolatvilága nem is terjedhet túl a népen.

Nem egyforma keletüeknek látszanak a Naszreddini adomák. És amint hogy régibb időbeli tréfákat az ő nevével szokás összekötni, azon mód találunk újabb keletű, sőt európai uton átjött történetkéket is, melyeket ugyancsak a Hodsa nevével hoznak kapcsolatba. Lehet, hogy a népszellem rokonságának ugyanegy megnyilatkozásai, de lehetséges az is, hogy vándorlásnak vagy átvételnek az eredményei. Még mai nap is szokásban van, hogy az újabban és rendszeren a nép ajkán keletkezett tréfákat úgy adják elő, mintha csak a Hodsával és a Hodsa idejében történtek volna meg. Így inkább megmosolyogják és jobban el is hiszik. Noha nem volna nehéz épp azokat a *lataif*-okat különválasztani, melyek kétségen kívül bizonyítják a Hodsa egyéniségének teremtmény humorát. Annyira sajátosak, annyira egyéniek e történetkéek, hogy az újabb idők és más fajbéli humorával nem is té-

veszthetők össze. Ilyenek főleg azok a tréfák, melyek a Hodsa korabeli társadalmi, közigazgatási és erkölcsi szokásokra és a mainál primitivebb életmódra vonatkoznak. E szokásokkal oly bensően függnek össze a Hodsa mondásai és humoros cselekedetei, hogy csakis az ő korában és első sorban az ő személyével történhettek meg.

Ha messze idegenből kerül valaki a községébe, a Hodsa van megbizva a szóbeli fogadtatásával és ha idegenbe kell valakit küldeni, megint csak a Hodsára vár a feladat, hogy leleményességével helyt álljon. Hogy a legtöbbször nem úgy viselkedik, a hogyan kiválasztottsága és Hodsa voltának a méltósága megkövetelné, azt ismét csak a mindent kibékitő humorával lehet kimenteni. Szókimondó és néha nagyon is trivialis volta, különben sem szurhatott akkortájt szemet. Az efféle tréfái az akkori közizlésnek a hőmérői, és az ezen csoportba tartozó *lataif*-okból csak érdekes tanuságokat vonhatunk le az idejebeli társadalmi és erkölcsi világnézetre. Hisz nagyjában ugyanilyenek az állapotok még a mai Kis-Ázsiában is.

A Hodsa tréfái még rendszeresen összegyűjtve nincsenek. Csupán egyes kis füzeteket, népolvasmánynak szánt ponyva-termékeket ismerünk, melyeket írni is alig tudó emberek állítottak össze, mint a Hodsa nevéhez fűződő és neki tulajdonított tréfákat. Ezek alapján készültek azok az idegen nyelvű átültetések is, melyek a világirodalomban a török *Eulenspiegel*, vagy a keleti *Aesopus*-jelzőjével ajándékozták meg az ak-sehiritréfamestert. E gyűjteményemben csak az élvezhetőbbeket és az izlésünkkel össze

nem ütközőket illesztettem bele. Sőt
célzatosan válogattam össze az olyan
tréfákat, melyeknek európai vagy a
messzebb keletről is ismeretes másai
csendültek meg bennem. És midőn
évekkel ezelőtt a Hodsa hajdani szék-
helyében, a *kóniai* vidéken jártam,
közvetlen a nép ajkáról leshettem el
őket és azzal a közvetlenséggel volt
módomban lejegyezni, a hogyan talán
a Hodsa szájából kihangzottak. Hisz
e tréfákban önkéntelenül is megkö-
vesedett a török kifejezések és nyelv-
használat népies zamatossága.

A Hodsa élte körülményeiről alig
tudunk valamit. Egyetlen emléke az
*a máig is fennlevő híres *türbe* (sir-
emlék), melyet a hagyomány szerint,
még életében állított fel magának,
hogy a késő utókort is megnevettesse
vele. Nyitott csarnokban van a sir-
emléke, falazat helyett csak oszlopok
tartják. Az északi fal helyét egy nagy
ajtó foglalja el, melyet egy vaslakat
tart zárva, hogy a nyitott sirhely
megközelíthetetlen voltát szimbolizálja.
És jelképe lett az örök tréfának, a
soha ki nem haló humornak. Amint-
hogy a Hodsa alakja is egy foga-
lommá finomult, a török nép-humor
meg nem hamisított fogalmává. *)

*) Naszreddin tréfáinak teljes gyűjteménye,
szöveggel és fordítással egyetemben, a M. T. Aka-
démia nyelvtudományi értekezései közt jelent meg.

TRÉFÁK.

Mikor még kis legényke volt Naszreddin, megszólítja az utcán egy koldus és alamizsnát kér tőle. Odahaza úgy is sok jóban van része. Így válaszolt a leendő Hodsa: «Estétől reggelig anyám veri az apámat, reggeltől estig pedig engem ver a tanítóm. Átengedjük neked akár az egészet.»

*

Szószékre lépett egy nap a Hodsa és így szólt a hívőkhöz: «Tudjátok-e óh műszülmánok, hogy mit leszek nektek mondandó?» — «Nem tudjuk», válaszolják a hivei. — «Ha nem tudjátok, hát akkor minek mondjam el?», felelt vissza a Hodsa. A következő nap ismét felmegy a szószékre és megint azt kérdi hiveitől, hogy

tudják-e mit akar nekik mondani. — «Tudjuk óh Hodsa», felelik ezuttal vissza. «No ha már tudjátok, akkor minek mondjam el?» szól és leszállt a szószékről. A hívők megütköznek a feleleteken és megbeszélik egymás közt, hogy hogyan fognak ki rajta. Harmadnapra megint elkezdi a szószékről: «Tudjátok-e óh műszülmánok, mit leszek nektek mondandó?» A hívők egyik csoportja azt feleli, hogy: «Tudjuk», a másik csoportja, hogy: «Nem tudjuk». — «Be jó», szól erre a Hodsa, «a kik már tudják, majd elfogják mondani azoknak, akik még nem tudják.

*

Kölcsön kér a Hodsa a szomszédjától egy kazánt és a mikor már nem kellett neki, egy kicsike kis kazánt tett még bele és úgy vitte vissza. Kérde tőle a szomszédja, hogy mit keres benne az az edény. «Azt a kicsit — feleli rá a Hodsa — a nagy kazán szülte». Megörül neki a szomszéd és elfogadja. Egy pár nap múlva megint kéri a Hodsa a kazánt, jó darabig használja és mikor látja a gazdája, hogy nem hozzák vissza, elmegy érte a Hodsához. «Te életben légy, a kazánod meghalt», mondja a Hodsa. «Hát meghalhat egy kazán?» kérde a szomszéd. «Ha elhitted, hogy szülni tud, azt is hidd el, hogy meghalni is képes», válaszolt a Hodsa.

*

Fehérruhát mosott a Hodsa felesége és a kaftánt kiakasztotta a kertre száradni. Éjfél tájban kiment a Hodsa és úgy látta, hogy valaki van a kertben. Kéri a feleségétől az ijját, nyílát. A felesége odaadja neki, keresztüllövi vele a kaftánt, aztán becsukja

az ajtót és lefekszik. Reggelre kelve látja, hogy a kaftánját lőtte keresztül az ijjával. «Hála neked óh Allah — szólta a Hodsa — ha benne lettem volna, rég meghaltam volna».

*

Három font hust vesz egyszer a Hodsa és odaadja a feleségének, hogy főzze meg. Az asszony megfőzi és azon mód meg is eszi. Este-

felé jön a Hodsa és mondja az asszonynak, hogy adja elő a hust, had egyék meg. Az asszony azzal hozakodik elő, hogy megette a macska. Fogja a Hodsa a macskát, megméri és látja, hogy csak három fontot nyom egészben. «Oh te hazug asszony», mondja feleségének, «ha ez a macska, hol a hus; ha pedig ez a hus, hol a macska?»

*

Vizet merit egyszer a Hodsa és amint belenéz a kútba, a holdvilágot pillantja meg benne. «A kutba esett a hold», kiáltja; horgot, kötelet hoz és lebocsátja a vízbe. Addig erőlködik, míg a horog beleakad egy kőbe, a kötélszakad, ő pedig hanyatt vágódik a földön. De ime, ahogy az égre esik a pillantása, meglátja odafent a holdat. «Áldassék Allah», kiált fel örömeiben, «sokat fáradoztam, de helyére is került a hold».

*

Amint heverész egyszer a Hodsa, nagy zajt hall a kapuja előtt. Oda-szól a feleségének, hogy keljen fel és gyujtson gyertyát, szét akar oda-künt nézni. Az asszony azt mondja neki, hogy sohse törődjék vele. A Hodsa nem fogad szót, magára teríti a paplanját és amint kimegy benne, valaki lekapja róla és elfut vele. A Hodsa dideregve tér vissza és mikor kérdi tőle a felesége, hogy miért lármáztak odakünt, így felel neki: «Ugy látszik, a mi paplanunkon veszték össze. Alig hogy elvették tőlem, vége lett a lármának».

*

Egy zöldséges kertbe tévedt egyszer a Hodsa és ami répa, retek-féle csak a keze ügyébe esett, mind bedugta a zsákjába. Meglátta ezt a kertész és ráförmed a Hodsára, hogy mi keresni valója van itt. A Hodsa nem tudja, hogy mit mondjon és nagy zavarában azt feleli, hogy a minapi nagy vihar hajtotta ide. «Hát ezeket ki tépte ki?» kérdi a kertész, rámutatva a kitépett veteményekre. — «A nagy vihar ide-oda dobált», feleli a Hodsa, «és amibe csak belefogózkodhattam, mind a kezemben maradt».

— «Hát a zsákba ki töltötte őket?»
kérdi a kertész nagy haraggal. —
«Épp ezen gondolkozom én is», volt
a Hodsa válasza.

*

A folyó partjára megy egyszer a
Hodsa felesége, hogy fehér ruhát
mosson. Leteszi a szappant és hozzá
lát a munkához. Egyszerre csak le-
száll egy fekete holló és elkapja a
szappant. Kiáltja az urának, hogy
fusson a holló után. «Sohase bántsd»,
mondja a Hodsa, «piszkosabb az
mint mi, hadd mosakodjék meg egy-
szer ő is».

*

Amint elérkezett a böjtök hónapja
(Ramazán), egy nagy edényt vesz
elő a Hodsa és hogy a napok szá-
mát el ne felejtse, mindennap egy-
egy követ dob az edénybe. Egy kis
lánya volt a Hodsának, aki az apja
példáját látva, szintén beledobálgatott
egyet-egyet. A böjtölések huszonötö-
dik napján kérdi tőle valaki, hogy há-
nyadik napot böjtölik már. «Várj egy
kissé»,—mondja a Hodsa, «mindjárt
megmondom», és azzal siet haza-
felé. Otthon előveszi az edényt és
amint kezdi a köveit számlálgatni,
százhuszat talál benne. «Ha vala-
mennyt bevallom», gondolja magá-
ban a Hodsa, «kinevetnek és azt
fogják rám, hogy megbolondultam.
Legjobb lesz, ha eltagadom a javát». Azzal visszatér és azt mondja, hogy
ma a negyvenötödik napja van.
«Oh Hodsa», mondják neki, «hisz
harmincz napból áll az egész böjt-
hónap, hogy mondhatsz ilyet». —
«Még keveset is mondtam», feleli a
Hodsa, «Ha az edényem kövei után
indulnék, százhuszadik napja volna
ma a hónapnak».

Egy létrát kap egyszer a Hodsa a vállára, odatámasztja egy kert falához, fölmászik rá és bemegy a kertbe. Megpillantja a kertész és kérdi tőle, hogy mit akar. A Hodsa nagy gyorsan odasiet a létrájához és így szól: «Létrát árulok». — «Itt szoktak létrát árulni?» kérdi a kertész. — «Oh, te tudatlan ember», szólt a Hodsa, «létrát ott árulnak, ahol van».

*

A temetőben sétál egyszer a Hodsa és megpillant egy jó régi sirkövet. Holtnak tettei magát, hogy lássa, vajjon eljönnek-e hozzá a kérdező angyalok. Egyszerre csak harangszót hall. «Itt az ítélet napja!» kiáltja el magát és futásnak ered. Egy karaván haladt volt arra felé, az öszvérek megijedtek és össze-vissza gabalyodtak. «Ki vagy ember?» kérdi a Hodsától a karavánfőnök. «Halott vagyok, egy kis sétára jöttem elő», feleli a hodsá. «No majd megsétáltatlak én!», mondja az ember és azzal szolgáinak egy-egy botot ad a kezébe és jól agyba-főbe verik a Hodsát. A Hodsa menekül és amint haza érkezik, kérdi a felesége, hogy mi lelte, hol volt. «Meghaltam volt, a temetőben feküdtem», szólt a Hodsa. «Hát mi van a más világon?» kérdi a felesége. — «Ha a karaván öszvéreit meg nem ijesztik, nincs semmi különös», felelt a Hodsa.

*

Összeszedi egyszer a Hodsa a tyukjait, egy kasornyába teszi és viszi őket *Szivri-Hiszárba*. Útközben, hogy valahogy meg ne fulladjanak, kiengedi őket a szabadba. Ahány annyifelé szaladt. Veszti a Hodsa a botját, a kakást üldözőbe veszti és

igy korholja : «Éjfél után tudod, hogy hol hasad a hajnal, fényes nappal meg az egyenes utat sem ismered?».

*

Ágyban feküdt a Hodsa, valami betegség bántotta. Sorba látogatják a szomszédjai és annyi ideig el-
üldögélnek mellette, hogy rájuk un a Hodsa. Egyszerre csak felkel az ágyából és így szól hozzájuk : «Most már semmi bajom, mehettek haza».

*

Igy szólt egyszer a Hodsa egy faluban : «Tudjátok meg óh emberek, hogy a mi városunk levegője ezzel a faluéval egy és ugyanaz». — «Honnan tudod?» kérdik tőle. «Onnan», felelt a Hodsa, «mert éppen olyan csillagok vannak itt is, mint a mi *Ak-Sehir* városunkban».

*

Kilencz *parát* kapott egyszer a Hodsa álmában. «Tizet adjatok leg-alább», veszekedik a Hodsa és amint fölriad az álmából, látja, hogy üres a marka. Nagy gyorsan behunyja a szemét, a kezét meg kinyújtja és így szól : «No nem bánom, legyen hát kilencz para».

*

A mezőn sétált egyszer a Hodsa és néhány lovast pillantott meg, akik egyenesen feléje tartottak. Hirtelen lekapja magáról a ruháit és a közeli temetőnek egyik sirja mellé buvik. A lovasok megpillantják és kérdik tőle, hogy mit keres ezen a helyen. A megszeppent Hodsa azt feleli rá : «Halott vagyok, kijöttem a siromból, hogy egyet sétáljak».

*

A Hodsa azt mondta egyszer egy gyülekezetben: «Hálát adjatok, óh földik a nagy Allahnak, hogy szárnyat nem adott a tevének. Ha szárnyasnak teremtette volna, házatokra szállott volna és rátok szakasztotta volna».

*

Elveszett egyszer a Hodsa számára és kérdi valakitől, hogy nem látta-e. «De igen, feleli neki — ebben és ebben a városban bírónak választották meg». — «Igazad lesz — mondja a Hodsa — mert mikor a tanítványaimat tanítottam, egyre hegyezte a fülét és úgy figyelt a szavamra».

*

Egy folyó partján üldögélt egyszer a Hodsa. Tíz világtalan ember jött arra felé és megalkudnak a Hodsával, hogy egy-egy garasért átviszi őket a vizen. A mint átkelőben van velük, egyet elragad belőlük a víz és oda fullasztja. A vakok erre nagy siránkozást, jajveszékelést csapnak, a mire a Hodsa így szól: «Miért siránkoztok annyira, egy garassal kevesebbet fogtok fizetni».

*

A turbánját akarja egyszer a Hodsa megkötni, de nem találja a végét sehogyse. Elfogy a türelme és fogja, elviszi a vásárba, hogy túladjon rajta. Amint megakarja tőle egy ember venni, oda sugja neki a Hodsa: «Valahogy meg ne vedd ezt a turbánt, nem találod meg a végét».

*

Egy asszony jön egyszer a Hodsához, odaad neki egy levelet és kéri, hogy olvassa el. A Hodsa nem igen tudott olvasni, de minthogy szégyenlette bevallani, veszi a leve-

let és olvassa, hogy «Nagyságos, méltóságos uram», és így tovább; a mint egyik jóbarát a másiknak írni szokott. Az asszony odaszól neki, hogy nem egy jó emberétől való levél az, hanem az adóczédulát küldik neki. «Miért nem mondtad előbb, — felelt a Hodsa — akkor másképp olvastam volna».

*

A Hodsával találkozik egyszer egy ember a bazárban. «Hányadika van ma, harmadika vagy negyedike?» kérdi az ember. «Nem tudom, hónapokkal nem kereskedem», válaszolt a Hodsa.

*

Kilencz tojást vesz egyszer a Hodsa egy *akcsáért* és ugyanannyi pénzért tizet ad el. Kérdik tőle, hogy miért vesz kilenczet és árul tizet. «Csak azért», feleli a Hodsa, «hogyan lássák a barátaim, hogy foglalatoskodom valamivel».

*

Egy városba jut el egyszer a Hodsa, a hol mindenkit evés-ivásban talál. A Hodsát is kínálgatják, ételt adnak neki, holott szűken voltak ebben az esztendőben. Jóllakik a Hodsa és mondja, hogy milyen nagy lehet itt az olcsóság. «Megbolondultál Hodsa? — mondják neki. «*Bajrá*m (ünnep) van ma, otthon sütnék-főznék, idehozzák, azért olyan sok az étel». — «Be jó volna, ha mindennap bajrám volna», mondja a Hodsa.

*

Egy báránya volt a Hodsának, vigyázott rá mint a szemefényére. A barátjai meglátogatják egyszer és azt mondják neki, hogy holnap lesz

a végítélet, vágják le a báránykát és egyék meg. A Hodsa nem hiszi, de megint jó egy ismerőse, az is azt mondja. Most már valónak hiszi a dolgot, fogja a báránykát s levágja; aztán kiviszik a mezőre, tüzet raknak és kezdik a husát pörköltetni. E közben levetik az emberek a ruháikat, rábizzák a Hodsára és jobbra-balra sétálni mennek. A Hodsa veszi a ruhadarabokat és bedobálja a tűzbe. Mikorára megéheztek, vissza kerülnek a sétálók és látják, hogy hamuvá vált a ruhájuk. «Ki cselekedte ezt?» kérdik a Hodsától. «Ugyis itt az ítélet napja — nyugtatja meg őket a Hodsa — nem lesz többé ruhára szükségetek».

*

Egy ember jön a Hodsához és kölcsön kéri a szamarát. «Nincs itt-hon», mondja a Hodsa; de már is orditoz bentről a szamár. «Azt mondd, hogy nincs, pedig hallod, hogy ordít», mondja a kölcsön kérő. «Együgyű ember» — szól a Hodsa — a szamárnak hiszel, ilyen ősz szakálu embernek meg mint én, nem?».

*

Lakodalomba megy egy nap a Hodsa. De mert kopottas volt a ruhája, alig hogy megtessékelik. Kapja magát a Hodsa, haza megy, felölti az új bundáját és úgy tér vissza. Ekkor már elibe jönnek, asztalfőre ültetik és ugyancsak kínálgatják. A Hodsa veszi a ruhája széleit és így szól: «Tessék ruhám, tessék». — «Mit csinálsz?» kérdik tőle. «A ruhámat illeti a tisztesség, az ételt is hadd egye ő», feleli a Hodsa.

*

Libát sütött egyszer a Hodsa és a mint a khánhoz tart vele, utközben megéhezik és az egyik libaczombot megeszi. Aztán odajut a khán elé és elibe teszi a libát. «Hol a féllába?» kérdi tőle a khán. «A mi városunkban csak féllába van a libának», mondja a Hodsa. «Ha nem hiszed, jer és nézd meg őket a forrás vizénél». A forrásnál épp ott volt egy sereg liba, féllábon állott valamennyi. Timurlenk hivatja a fődobosát, hogy üssön egy néhányszor a dobjára. Alig hogy megtörténik, két lábra állanak a libák. «No látod» — mondja a khán — «ha terád vernék azt a dobot, négylábuvá lennél», felelt a Hodsa.

*

A helység fiataljai egy fa alatt gyülekeztek össze és mialatt játszadoznak, látják, hogy jön a Hodsa. Legott összebeszélnek, hogy felmászatják a fára, a papucsait meg ezalatt ellopják. Odaér a Hodsa és azt mondják neki, hogy senki se bir arra a fára felmászni. «Én felmászok»,

mondja a Hodsa. Azzal az övébe dugja a kaftánja szegélyeit, a papucsait meg a hónalja alá csapja és kezd a fára felmászni. «Minek a papucs, miért viszed fel?» kérdik tőle. «Jobb ha velem van, — válaszol a Hodsa — talán túlfelülről is van egy út és tovább mehetek majd rajta».

*

Azt kérdezték egyszer a Hodsától, hogy ujholdkor mit csinálnak a régivel. «Szétdarabolják és csillagokat csinálnak belőle», volt a Hodsa válasza.

*

Három nagy szilva-szemet tesz egyszer a Hodsa egy deszkalapra és viszi a bejnek ajándékul. Amint az uton ide-oda gurulnak, megharagszik a Hodsa a szilvákra és ketőt megeszik belőlük. Egyet elvisz a bejnek. A bej szívesen fogadja és megajándékozza a Hodsát. Egy pár nap múlva répát akar vinni a bejnek és a mint halad az uton, kérdezi tőle egy ember, hogy hová viszi a répákat. «A bejnek viszem», felelt a Hodsa. — «Fügét vigyél inkább», ajánlja neki az ember. A Hodsa szót fogad, fügét vesz és azt viszen a bejnek. A bej fogja a fügéket és a Hodsa fejéhez csapdostatja. Örül ennek a Hodsa. «Min örvendezel annyira?» kérdezi tőle a bej. «Azon, hogy ha répákat hoztam volna, összezuzódott volna már a fejem», válaszolt a Hodsa.

*

A vásárra viszi a Hodsa a szamarát és a mint mennek, besározódik a szamár farka. A Hodsa hamarosán levágja a besározott farkot, az iszakjába teszi és a vásárra érve kínálgatni kezdi a szamarát. Egy

ember megvenné, de nem tudja, hogy mit kezdjen egy farka nélküli számarral. «Te csak vedd meg — biztatja a Hodsa — a farka bent van az iszakomban.

*

Meglátogatta egyszer a Hodsa a bejt, a ki magával viszi vadászatra és egy csökönyös lóra ülteti fel. Eső kezd el esni, mindenki megsarkantyuzza a lovát és vágtat, csak a Hodsáé nem akar menni. Ugy segít magán, hogy leveti a ruháit és maga alá teszi. A mint megszűnik az eső, ismét felölti a ruháit és utóléri a bejéket. Csodálkozik a bej, hogy meg nem ázott a Hodsa. «Olyan szilaj ez a ló — mondja a Hodsa — hogy csak úgy repült velem és meg nem áztam». Amint hazaérnek, a főistállójába kötteti a bej ezt a lovat. Nemsokára ismét vadászni megy, maga a bej ül rá a lóra és amint ismét megered az eső, mindenki elvágtat, csak a bej ázik meg csökönyös lován. Megharagszik a Hodsára, másnap magához hivatja és szemére hányja, hogy hozzá nem illő hazudozása miatt megázott. «Miért haragszol bejem? — mondja a Hodsa. — Ha eszed lett volna, te is magad alá veszed ruháidat és nem ázol csontig».

*

Leczkére indul egyszer a Hodsa és a mint ráül a számarára, látja hogy elmaradnak tőle a *mollák*. «Igy nem lesz jó», gondolja magában és visszájára ül a nyeregbe. Kérdik a mollák, hogy miért ül így megfordítva. «Azért — válaszolt a Hodsa, — mert ha egyenesen ülnék, mögöttem maradnátok».

*

Házasodik egyszer a Hodsa. A lakadalom estéjén jönnek a meghívott szomszédok és evéshez, iváshoz látnak. A Hodsát meg se kínálják és ezért úgy megneheztel rájuk, hogy ott hagyja őket és elmegy. Lefekvéskor keresik, kutatják a Hodsát, de nem találják rá; azt hiszik, hogy szegénylős. Ahány annyifelé keresi, míg végre ráakadnak. «Hová indultál?» kérdik tőle. «A ki a lakadalmi ételből evett, az had feküdjék le», szól a megsértődött Hodsa.

*

Igy fohászkodik egyszer a Hodsa: «Oh Allah, ezer aranyat adj nekem, de ha kilenczszáz kilenczvenkilenczet adsz, el nem fogadom». Meghallotta ezt egy *jahudi* (zsidó) szomszédja. Beletesz egy zacskóba kilenczszáz-kilenczvenkilencz aranyat és a kémenyen át bedobja a Hodsához. «Meghallgatták a kérésemet», gondolja a Hodsa és amint megolvassa a pénzt, látja, hogy egygyel kevesebb. «A ki ennyit adott, azt az egyet is megadhatja még», gondolja magában és elteszi az aranyakat. A jahudi megneszeli a dolgot, odasiet a Hodsához, jó napot kíván neki és kéri az aranyait. «Mégbolondultál kereskedő?» mondja a Hodsa. «Én Allahtól kértem és ő megadta». Hiába mondta a jahudi, hogy ő csak tréfált, hogy hallotta, amint ezer aranyat kért és kevesebbet nem. A Hodsa Allahval hozakodik elő. «Menjünk a bíróhoz, — mondja a jahudi. «Gyalog nem megyek», mondja a Hodsa. Öszvért kellett a jahudinak hozni. «Bunda nélkül sem mehetek ám», mondja a Hodsa. Bundát kapott az utra, prémeset; úgy mennek a bíró elébe. A jahudi elmondja a panaszát, hogy

a Hodsának ezer aranyat adott és nem akarja neki vissza adni. Ránéz a bíró a Hodsára. «Efendim», mondja a Hodsa, «napok óta imádkozom Allahoz ezer aranyért, egy hiján megadta. A milyen gonosz ember ez a jahudi, még a rajtam levő bundát és az öszvért is, a melyiken idejöttem, a magáénak képes vallani». — «Uram, — vágott a szavába a jahudi — azok is az enyéim». Haragra lobban a bíró, összeszidja és kikergeti a jahudit. A Hodsa pedig indul az öszvérével és bundájával hazafelé.

*

Tarfejü volt a Hodsa, és amikor a borbélynál beretválkozott, egy akcsát tett a tükörre. Néhány nap múlva megint beretválkozik és a mint elébe tartják a tükröt, így szól: «A fejem egyik fele kopasz, egy akcsáért két beretválkozás illet meg».

*

Egy szofta járta be egyszer Arábiát, Perzsiát, Indiát, szóval az egész világot és kérdéseire senki sem tudott feleletet adni. Valaki azt mondta ennek a szoftának, hogy csak a Hodsa fog a kérdéseire megfelelhetni. Eljött hát Ak-Sehirbe, vesz egy akcsáért gránátalmát, a zsebébe dugja s amint a város határa felé közeledik, látja, hogy ott szánt-vet egy ember. A Hodsa volt. Feléje közeledik a szofta, üdvözli és a Hodsának arra a kérdésére, hogy mi járatban van, azt feleli, hogy egy kérdése volna, meg tudna-e rá felelni. «Meg — feleli a Hodsa — de nem ingyen». A szofta előveszi a gránátalmát és odaadja neki. A Hodsa megeszi és a feleletet is megadja. A szofta még egy kérdést akar hozzá intézni. «Ne csacsogj annyit —

mondja neki a Hodsa — hanem menj, hozz előbb gránátalmát, aztán ismét kérdezhetsz». A szofta erre így szólt magában: «Ha Ak-Sehir parasztjai ilyen furfangosak, hát még milyenek a tudósai», és azzal útra kelt másfelé.

*

Egyszer a mint együtt volt a Hodsa a feleségével, azt mondja neki az asszony, hogy menjen odébb. Felkel a Hodsa, felveszi a papucsait és megy, megy, két napig meg sem áll. Találkozik egy emberrel és azt mondja neki: «Menj és kérdezd meg a feleségemtől, hogy menjek-e még, avagy elég lesz-e már?»

*

Tolvaj lopózkodik egyszer a Hodsa házába. «Efendim, tolvaj van a házbán», mondja az asszony az urának. «Meg ne moczczanj!» feleli vissza a Hodsa. «Hátha talál valamit, amit majd elvehetek tőle».

*

Halászni megy néhányad magával a Hodsa, és hálót vetnek a tengerbe. Egyszerre csak kapja magát a Hodsa és beleugrik a hálóba. «Mit csinálsz?» kérdik tőle a többiek. «Azt hittem, hogy hal vagyok», válaszolt a Hodsa.

*

Egy betegje volt egyszer a Hodsának, akit ő gyógyítgatott. Jönnek is hozzá és kérdezősködnék a beteg hogylétéről. «Napkeltekor még ép-kézláb volt, most halálán van», felelte a Hodsa.

*

Messze útról jött egyszer a Hodsa és útközben ugyancsak megszomjazott. Nagy volt az öröme, midőn

megpillantott egy kutat, melynek a csövébe egy fadarab volt beleillesztve. Odamegy a Hodsa, hogy csillapítsa a szomját, és amint kihuzza azt a fadugót, úgy rálocsant belőle a víz, hogy nem maradt szárazon rajta semmi. Ráförmed a Hodsa a kútra, és így szól hozzá nagy mérgesen: «Bizonyára azért dugták beléd azt a fadarabot, mert bolond módra folyatod a vizedet».

Egy nyulat hozott egyszer egy paraszt a Hodsának. A Hodsa megvendégeli és levessel kínálja meg. Egy hét múlva újra jön, a Hodsa ismét megvendégeli. Néhány nap elteltével ismét megjelenik nála né-

hány ember és vendégként ülnek le. «Kik vagytok?» kérdezi tőlük. — «Mi a nyulat hozó embernek a szomszédjai vagyunk», felelik a Hodsának. A Hodsa ezeket is megvendégeli. Nemsokára ismét csak jön néhány ember. «Hát ti kik vagytok?» kérdi tőlük. — «Mi annak a nyulat hozó ember szomszédjainak a szomszédjai vagyunk», felelik. A Hodsa üdvözli őket és kis idő múlán egy nagy bogrács vizet tálatat elibök. «Mi ez Hodsa?» kérdik tőle. — «Ez annak a nyul levesének a leve»», feleli nekik a Hodsa.

*

Egy kötelet kértek egyszer kölcsön a Hodsától. A Hodsa bemegy a szobájába, aztán kijön és azt mondja, hogy lisztet teritettek rá. «Hogy lehet kötélre lisztet teríteni?» kérdik tőle. — «Ha nem akaródzik odakölcsönözni, akkor lehet ráteríteni», válaszolt a Hodsa.

*

Fehér ruhát mosni megy a Hodsa felesége, a szomszéd asszonyok vele együtt. Ott sétálgatott akkor a falu bírája és odamegy az asszonyokhoz, úgy nézegeti őket. «Mit nézel, te aljas ember?» rival rá a Hodsa felesége. Kérdi az ember, hogy kinek a felesége ez az asszony; megmondják neki. Másnap hivatja a Hodsát és meghagyja neki, hogy küldje el hozzá a feleségét. «Mit akarsz tőle?» kérdi a Hodsa. — «Valamit akarok neki mondani», mondja bíró. — «Te csak mondd meg nekem és én majd visszamondom neki», válaszolt a Hodsa.

*

Egy ismeretlen jön egyszer a Hodsához látogatóba, tanyáznak, beszélget-

nek és aztán távozni készül az ember. «Ki vagy te tulajdonképpen», kérdi a Hodsa, «nem ismertelek eddig?» — «Ha nem ismertél, miért fogadtál ismerősöd gyanánt?» kérdi a másik. «Úgy hasonlít a turbánod az én turbánomhoz és a kaftánod az én kaftánomhoz, hogy saját magammal tévesztettelek össze», felelte a Hodsa.

*

Mindentudó három szerzetes járta be egyszer a világot és *Ala-eddin khán* birodalmát is utba ejtvén, vitatkozni kezdenek az emberekkel. A khán az igaz hitre akarja őket téríteni, de a szerzetesek csak úgy hajlandók rá, ha kérdéseikre megtudnak felelni. A khán össze hivatja a tudósait, hogy adják meg a feleletet, de ezek azt mondják, hogy csak az egy Naszreddin volna rá képes. Legott elküld a Hodsáért és magához hivatja. Szelámot (üdvözetet) ad a Hodsa a khánnak és kérdi tőle, hogy miért hivatta. A khán helylyel kínálja meg és felszólítja a feleletadásra. A Hodsa oda fordul a papokhoz és kérdi tőlük, hogy mire akarnak feleletet. Elő áll az egyik és azt kérdi, hogy hol a világ közepe. A hodsa odalép a szamarához, rámutat botjával előlső lábai egyikére és azt mondja, hogy itt a világ közepe. «Honnan tudod?» kérdi a pap. «Ha nem hiszed», válaszolt a Hodsa, «nézd meg és ha nem úgy lesz, megfelelek rá». A másik pap azt kérdi tőle, hogy hány csillag van ebben a városban. Azt feleli a Hodsa, hogy annyi, a hány szál szőr a szamarán. «Hogyan bizonyítod be?» kérdi a pap. «Ha nem hiszed, számold meg és ha nem úgy lesz, megfelelek rá», szólt a Hodsa. Elő áll

a harmadik pap és így szól: «Ha az én kérdésekre is megfelelsz, át-
térünk mind a hárman». — «Kér-
dezz», mondja neki a Hodsa. «Hány
szőrszál van a szakállamban?» kér-
dezi a pap. — «Annyi, a hány szőr-
szál a számaram farkán», feleli a
Hodsa. «Honnan sejtet?» kérdi a
pap. «Ha nem hiszed, számláld meg».
A papnak nem igen akaródzik.
«Ha nincs hozzá kedved — mondja
a Hodsa — jer, tépjünk ki egy-egy
szálat a te szakálladból és egyet-
egyét a számaram farkából és akkor
meglássuk». A papok belátták, hogy
le vannak győzve és ott maradtak,
szolgálik a Hodsát.

Az ak-sehirbeli gyerekek fürdőbe
vitték egy nap a Hodsát. Mindegyik
egy tojást vett titokban magához és
ugy keltek utra. A mint az izzasztó
kövön (göbek-tas) ültek, azt mondja
az egyik, hogy a ki nem tojik tojást,
a fürdőpénzt a többiért is fizeti. Erre
a gyerekek kotkodácsolni kezdenek
és mindegyik egy-egy tojást tesz le
a köre. A Hodsa a mint ezt látja,
egyszerre csak kukorékolni kezd.
«Mit csinálsz?» kérdik tőle a gyere-
kek. «Ennyi sok tyúk közt csak
elkél egy kakas», volt a Hodsa vá-
lasza.

A Hodsa földjére odatéved egy-
szer egy ökör. Botot ragad a Hodsa,
de az ökör elfut. Egy hét múltán
egyszer csak azt látja a Hodsa, hogy
ez az ökör egy taligába van fogva.
Ismét botot ragad és ráhuz nehá-
nyat. «Mit akarsz a jószágomtól?»
förmed a Hodsára a taligás. «Tudat-
lan eb — szól rá a Hodsa — tudja
az már, hogy mit vétett a multko-
riban».

Felül a Hodsa a szamarára és megy rajta a kertjébe. Útközben le kellett róla szállania és míg elvégzi a dolgát, leveti a kaftánját és ráteríti a nyeregre. Odalopózkodik eközben egy tolvaj és lelopja a szamáról a kaftánt. Erre fogja a Hodsa, leveszi a szamáról a nyerget, ráköti a maga hátára és odakiáltja a fülesének: «Ha megkerited a kaftánomat, visszakapod a nyered».

*

Látja egyszer a Hodsa, hogy egy tó vizében sok kacsza uszkál; meg akarja őket fogni, de elröppennek előle. A Hodsa egy darabka kenyeret vesz a kezébe, leül a víz mellé, belemártja és eszegeti: «Mit eszel?» kérdi tőle egy ember. «Kacsza-levest» feleli a Hodsa.

*

Levest szűrcsöl egyszer a Hodsa és úgy megégeti a száját, hogy orditozni kezd és kinjában kiszalad az utcára. «Meneküljetekek emberek — kiáltozza — tűz ütött ki a gyomromban».

*

Májat vásárol egyszer a Hodsa és amint hazafelé viszi, egy gólya lerepül és kikapja a májat a kezéből. Erre fogja a Hodsa, kikapja a májat egy szomszédjának a kezéből és

felmászik vele egy kőre. «Mit művelsz Hodsa?» kérdi tőle a jámbor, «Gólya lettem én is», felelte a Hodsa.

*

Egy tolvaj lopózik be egyszer a Hodsához, mindenét összeszedi és elviszi. A Hodsa erre összekeresi a mi még megmaradt és utána iramodik a tolvajnak. A mikor mind a ketten odaérnek a tolvaj háza kapujához, ez kérdi a Hodsát, hogy mit akar. «Hurczolkodunk», feleli neki a Hodsa.

*

Egyszer, amint hazafelé ballag a Hodsa, találkozik néhány mollával és meghívja őket, hogy ő nála igyák meg a vendég-levest. A mollák megköszönik és a Hodsa házába mennek. A Hodsa így szól a feleségéhez: «Néhány vendéget hoztam, főzz egy bogrács levest». Ráförmed az asszony: «Hát hoztál valamit, hogy levest akarsz?» Veszi erre a Hodsa a leveses bográcsot, oda megy vele a vendégeihez és így szól hozzájuk: «Ha zsirom meg rizsem lett volna, ebben az edényben főztem volna nektek levest».

*

Megakarja egyszer a Hodsát boszszantani a felesége. Forró levest tesz az asztalra, de időközben megfedkezik róla és a mint eszik belőle egy kanállal, úgy megégeti a torkát, hogy a könye is megered. «Mi lelt, — kérdi a Hodsa — tán forró volt a leves? — «Dehogy, — szól az asszony — eszembe jutott, hogy mennyire szerette volt apám a levest, azért könnyezek». A Hodsa elhiszi és amint ő is lenyel egy kanállal a levesből, úgy megégeti a torkát, hogy sírásra fakad. «Mi lelt?» kérdi a fe-

lesége. — «Azon sirok — szólt a Hodsa, — hogy apád, anyád meghalt, te pedig életben maradtál».

*

Egy juhászszal találkozik egyszer a Hodsa. «Hé ember, Hodsa vagy-e?» kérdi tőle a juhász. «Az», feleli a Hodsa. «A holtaktól kérdeztem valamit, nem tudtak megfelelni. Jer és egyezkedjünk meg. Ha kérdéseimre megfelelhetsz, megkérdezlek; ha nem, a többi az én dolgom», szólt a juhász. — «Mi a kérdésed?» kérdi tőle a Hodsa. «Mikor a hold megujul, kicsinynyé válik; aztán meg ismét olyan nagygyá lesz, mint egy kerék. Tizenöt nap multán megint kicsi lesz, mit csinálnak a régivel?» kérdi a juhász. — «Ezt nem tudtad?» — mondja Hodsa. — A régi holdat kinyujtják és villámot csinálnak belőle. Nem látod-e, hogy mikor menydörög, úgy cikázik, akár egy kard», — «Egészségben maradj, — mondja a juhász — jól megfeleltél. Én is úgy gondoltam a dolgokról».

*

Találkozik egyszer a Hodsa a mollákkal, meghívja őket és együtt mennek hazafelé. A Hodsa bemegy és mialatt a mollák künt várnak, azt mondja a feleségének, hogy kergetse el azokat az embereket. Az asszony kimegy és kérdi tőlük, hogy mire várnak. «A Hodsára», felelik. — «A Hodsa nem jött haza», mondja az asszony. «Velünk együtt jött, most lépett be», erősítgetik a mollák és szóváltásba kerülnek az asszonynyal. A Hodsa a mint hallja felülről, hogy hogyan veszekednek, kidugja a fejét az ablakon és így szól: «Hé emberek, miért veszeked-

tek? Hátha kettős kapuja van a háznak; az egyiken bejött, a másikon meg ki is mehetett».

*

Szivri-hiszárba ment egyszer a Hodsa és csodálkozva látja, amint egy csoport ember a hold felé néz és figyelmesen vizsgálja. Az új-holdat várták, azt nézték oly figyelemmel. «Különös egy város — gondolja magában a Hodsa. — Nálunk ügyet se vetnek a holdra, ha akkora is, mint egy malomkerék; itten meg ugyan csak bámulják, pedig egy fogpiszkálónál se nagyobb».

*

Az utcán járt-kelt a Hodsa, midőn figyelmezteti valaki: «Ni Hodsa, hogy futezal liba?» — «Miközömmekem hozzá?» feleli neki. «A te házadba futám», mondja neki. «Mi közöd neked hozzá?» volt a Hodsa válasza.

*

Egy idegen kertbe tévedt egyszer a Hodsa, felmászik egy barackfára és hozzálát az evéshez. Észreveszi a kertész és odakiált a Hodsának, hogy mi ott a keresni valója. «Fülemüle vagyok, énekelgetek», szól le a Hodsa. «Hadd hallom az éneked», parancsol rá a kertész. A Hodsa erre olyanforma hangot hallat, mintha énekelni akarna. «Hisz énekelni se tudsz», kiáltja a kertész. «Kezdő fülemile vagyok, jobban még nem tudok», válaszolt a Hodsa.

*

Fürödni ment egyszer a Hodsa, ahol alig vetnek rá ügyet. Törülközőt piszkosat adnak ki, fürdő-ruhát pedig rongyosat. A Hodsa nem szól

semmit, hanem amint kimegy a fürdőből, tiz akcsát tesz rá a tükör lapjára. Ennyi pénzt pedig csak gazdag emberek szoktak adni. Csudálkoznak is rajta a fürdő-szolgák. Egy hét elteltével megint ott van a Hodsa a fürdőben. Ezuttal rendkívül megbecsülik, alig találják a helyét. A Hodsa ismét nem szól semmit, hanem amint otthagyja a fürdőt, csak egy akcsát tesz rá a tükörrre. Csodálkoznak a fürdősök és kérdezik az egy akcsa okát. Így szólt hozzájuk a Hodsa: «A mai pénz a multkori fürdőzésért való, a multkori tiz akcsa pedig a mai fürdőzésért».

*

Az ablaknál üldögélt egyszer a Hodsa, a mint kopogtat valaki a kapuján. «Ki az?» kérdi a Hodsa. «Jöjj le egy kissé, — mondja az idegen — valami mondani valóm volna». A Hodsa kimegy és kérdi tőle, hogy mi járatban van nála. «Szegény ember vagyok, alamizsnát kérnék tőled», mondja az ember. A Hodsa megfordul, felmegy a szobájába és a szegény embert is hívja, hogy menjen fel utána. A mikor bent vannak a szobában, azt mondja a Hodsa: «Allah adjon, én nem adhatok semmit».

*

Feketét öltött egyszer a Hodsa és abban ment ki az utcára. «Mit gyászolsz?» kérdik tőle az emberek. «A fiam apja halt meg, azt gyászolom», válaszolt a Hodsa.

*

Vendég állit be egy este a Hodzához és ott marad nála éjszakára. Éjfélkor felébred az idegen és azt mondja a Hodsának: «Hozd ide azt

a gyertyát, hadd gyujtom meg, ott van a jobbod felől». — «Tán megbolondultál — feleli a Hodsa — mit tudhatom én a sötétben, hogy merről van a jobbam».

Éjjel volt, az atyja rabnőjéhez suttyonkodott a Hodsa. «A lány felriad az álmában és kérdi, hogy ki az. «Csitt — mondja a Hodsa — én az apám vagyok».

Dolga akadt valahol a Hodsának, és felül a szamarára, hogy azon tegye meg az útját. Utközben elszunyókált a Hodsa és amint felébred az álmából, látja, hogy más irányba viszi az állatja. «Hova mész öreg?» — kérdi tőle egy ember, amint egy karaván-szeráj előtt elhalad. «Azt a szamaramtól kérdezd, ne én tőlem», feleli neki a Hodsa.

*

Egy borbélyhoz tévedt egyszer a Hodsa, a ki nem igen tudott bánni a beretvájával. Ahányszor csak a fejéhez ért vele, megsebezte a Hodsát és azután pamuttal ragasztotta be a helyét. «A fél fejemre már eleget vetettél pamutot, a másik felére ültess legalább kendert», fakadt ki a Hodsa.

*

Vizet meríteni ment a Hodsa és amint megakarja tölteni a korsóját, kiesik a kezéből és lemerül a tóba. A Hodsa letelepedik a víz mellé és várakozik. «Kire vársz?» kérdi a szomszédja, a ki szintén vizért jött a tóhoz. «Lemerült a korsóm — mondja a Hodsa, — várom a mig megtelik és a víz színére kerül».

*

Egy bödönye volt egyszer a Hodsának, viszi a vásárra, hogy eladja. «Öt parátsemér az edényed, hisz meg van repedezve», mondják neki az emberek. «Dehogyan van, — mondja a Hodsa — pamuttal van tele és még se folyik ki belőle».

*

Amint vezeti egyszer a Hodsa a szamarát, utána sompolyog egy pár legény, hogy ellopják tőle. Az egyik

utána kullog a Hodsának, leveszi a számárról a kötőféket és ráilleszti a maga fejére. A társa pedig fogja a szamarat és viszi a vásárra. Hátrafelé néz e közben a Hodsa, hát látja, hogy egy embert vezet, a kinek kötőfék van a fején. «Ki vagy?» kérdi tőle a Hodsa. «A szamarad, — feleli a legény. — Azelőtt én is emberfia voltam, de szülőim megharagudtak rám, elátkoztak és számárrá változtam. Előbb egy pékhez kerültem volt, azután egy kertész vett meg, végezetül pedig hozzád jutottam. A hogy a kötőféknél fogva vezettél, rám ismertek a szülőim, megsajnáltak és addig imádkoztak, míg ismét emberré nem lettem». Gondolkozóba esik a Hodsa, végig simogatja a szakállát és így szól: «Nem lehetetlen a mit mondasz, csak az a kár, hogy éppen velem esett meg ez a dolog. Most menj fiam, de meg ne bosszantsd többé a szülőidet». Azzal utnak engedi a legényt. A Hodsának azonban szüksége volt egy számárra és megy a vásárra, hogy vegyen egyet. Alig hogy odaér, megpillantja a saját szamarát. Oda megy hozzá és bele-sugja a fülébe: «Ej, ej ficzkó, hát megint megbosszantottad a szüleidet?»

*

A vásárra viszi a Hodsa a szamarát és odaadja egy tellálnak (kikiáltó), hogy adja el. Veszi a tellál a szamarat, vezetgeti a vásárban és közben olyannyira dicséri, hogy a venni szándékozók felverik az árát. Amint ezt látja a Hodsa, neki is kedve támad a szamarához, még többet ígér érte és meg is kapja. A pénzt kifizeti és viszi a szamarat haza. — A feleségének e közben tejfelre

vásott a foga. Elmegy a tejes boltba és amint mérik neki a tejfelt, oda-
csusztatja a karpereczét a mérőre,
hogy többet nyomjon és több tejfelt
kapjon. — Amint elbeszéli ezt a dolgát
az urának, ilyen szókra fakad a
Hodsa: «Ha így gazdálkodunk to-
vábbra is, majd csak zöld ágra ver-
gődünk valahogy».

*

Igy szól egyszer a Hodsa fia az
apjához: «Én tudom ám, hogy ho-
gyan jöttél a világra». Az anyja is
meghallja ezt félfüllel és rákiált, hogy
miket fecseg az a kölyök össze-
vissza. A Hodsa emigy csitítja az
asszonyt: «Ugyan ne lármázz, asz-
szony. A fiu tulságosan okos, lehet
hogy tudja».

*

Azzal lép meg a Hodsát egy is-
merőse, hogy egy jó hirért jutalmat
kiván tőle. «Mi jó hirt hoztál?» kérdi
a Hodsa. «Fiad született», mondja
az ember. «Neked mi közöd hozzá,
hogy én nekem fiam született», kérdi
tőle a Hodsa és azzal ott hagyja az
utfélen a hirnököt.

*

Imám korában történt a Hodsával,
hogy baja támadt a főbíróval és egy
ideig perlekedtek is egymással. E
közben meghalt a főbíró és készül-
nek a temetésére. Küldenek a Hod-
sáért, hogy jöjjön el a gyászházba
és imádkozzék a halottért. «Mást
hivjatok — izeni vissza a Hodsa —
én perben állok vele, nekem nem
fog szót fogadni».

*

Egy folyó partján végzi a Hodsa
az abdesztjét (vallási mosakodás) és

félpapucsát közben elragadja a víz. Félreugrik a Hodsa, elszellenti magát és így szól: «Fogd az abdesztemet, a papucsomat meg add vissza».

*

Istállót akart a Hodsa építeni és vájja a földet a háza alatt. Oly mélyre találta azonban ásni, hogy a szomszédja istállójáig került, mely szintén a föld alatt épült volt. Amint megpillantja az istállót és benne a sok jószágot, felsiet a feleségéhez és így szól hozzá: «Jó hirt hozok aszszony. Egy mult századbeli istállóra bukkantam, még ökrök is vannak benne».

*

Gólyát fogott egyszer a Hodsa és viszi a házába. Orrát lábát levágja és úgy teszi ki az utcára. «Most már inkább hasonlitasz madárhoz, mehetsz utadra», mondja a Hodsa és elzavarja a világba.

*

Felmászik a Hodsa egy fára és épp azt az ágat kezdi vágni, amelyiken ül. Lentről fölkiált hozzá egy ember: «Mit művelsz Hodsa; leesel a fáról». A Hodsa nem szól semmit, hanem a mint elvágta a fát, lepotytyant a földre. A Hodsa utána siet annak az embernek és így szól hozzá: «Ha tudtad, hogy lefogok esni, azt is kell tudnod mikor halok meg». Látja az ember, hogy nem szabadul tőle és ezt mondja neki: «Terheld meg jól a szamaradat és hajtsd a hegyre, a mikor előszörre ordít, a fél lelked száll el; másodszorra pedig egészen meghalsz». Szót fogad a Hodsa és a mint a második is megtörténik, elterül a földön, hogy ő meghalt. Megtudják

ezt az emberek és elmennek érte, hogy haza vigyék. Ráfektetik egy fára és a mint viszik, eljutnak vele egy mocsaras helyig. A mint tanakodnak, hogy hogyan kerüljék meg a mocsarat, felemeli a Hodsa a fejét és így szól: «Mit tanakodtok? mikor még éltem, erről kerültük meg ni».

*

Májat vett egyszer a Hodsa és amint viszi haza, kérdi tőle a szomszédja, hogy tudja-e, hogyan kell megfőzni. A Hodsa azt mondja, hogy mint rendesen. A szomszédja meg akarja neki magyarázni, hogy hogyan kell ezt az ételt finomabb módra megfőzni. A Hodsa feliratja vele egy papirosra, hogy el ne felejtse, míg haza ér. Azzal siet a Hodsa haza felé, de egyszerre csak lerepül egy gólya, elkapja a májat és elrepül vele. Utána néz a Hodsa a golyának és

ezt kiálltja felé: «Hiába viszed a májat, úgy se tudod megfőzni, mert nálam a papirja», és azzal mutatja a magyarázatos írást.

*

Elveszett a Hodsának a számar. Utána indult, hogy megkeresse és a közben hálálkodik is. «Miért hálálkodik?» kérdik az emberek. «Azért — feleli a Hodsa, — hogy rajta nem ültem, mert ha rajta lettem volna, én is odavesztem volna».

*

Megsugják egyszer a Hodsának, hogy a felesége emennek a házába is eljár, amannak is. «Akkor hát az én házamba is eltalál egyszer vetődni», vigasztalódott a Hodsa.

*

Elveszett egyszer a Hodsa általvetője. Közhírré téteti a községben, hogy vagy megtalálják az iszákját, vagy pedig tudni fogja a teendőjét. A községbeliek megszeppennek, keresik az iszákot, megis találják és elviszik a Hodsának. Furta az oldalukat a kíváncsiság és kérdik a Hodsától, hogy mit tett volna velök, ha meg nem kerül az iszákja. «Azt, — mondja a Hodsa — hogy másikat csináltattam volna».

*

Beteget látogatni ment egyszer a Hodsa. Azon kezdte, hogy úgy vigasztalgatta a családbelieket, mintha már meghalt volna a beteg. Mondják is neki, hogy hiszen él még a szegény. «Öreg ember vagyok, — mondja a Hodsa — sokat nem szaladgálhatok el hozzátok».

*

Veszekedik egy éjjel a Hodsa a feleségével és eközben olyat rug rajta az asszony, hogy a Hodsa csak úgy gurult lefelé a lépcsőn. A szomszédok megneszelték a nagy zajt és reggelre kelve faggatni kezdik a Hodsát. Azt mondja nekik, hogy a feleségével volt egy kis összezörrenése. «De nagy zajtmeg csetepatét is hallotunk ám», mondják a szomszédai. «Amint veszekedtünk, — magyarázza a Hodsa — annyira nekihevült az asszony, hogy belerugott a kaftánomba és legurította a lépcsőn». — «Csak nem okoz olyan nagy zajt egy kaftán», mondogatják a szomszédok. «Ugyan mit firtatjátok annyira — szólt végül a Hodsa — én is benne voltam abban a kaftánban».

*

Elveszett a Hodsának a számar és mialatt keresi, nótákat dudolgat magában. Szemére lobbantják az emberek, hogy a kinek egy számar elvész, annak kétségbe kellene esni, nem pedig énekelgetnie. «Egyetlen reményem — mondja a Hodsa — ennek a hegynek a tulsó fele. Ha ott se találom meg a számaromat, akkor láttok csak kétségbeesést».

*

«Mi tévő legyek Hodsa, fáj a szemem», hangzott egy embernek a panasza. «Tavaly a fogam fájt, hát kihuzattam», volt a Hodsa válasza.

*

Tolvaj lopódkodott be egy éjjel a Hodsa házába. Miközben lopni valót keresgélt, felriadt a Hodsa az álmából és ily szókra fakadt: «Szegény ember, te sötét éjszaka keresed azt, amit én fényes nappal se találok; sose fáraszd magad jó ember».

*

Zárandokuton volt egyszer a Hodsa. Utjában betér egy gazdag embernek a házába és utavalót kér a ház urától. A gazda egy imádságot mondat el a Hodsával, azután leirat vele valamit és amint elvégezte, a gazda is elmondja ugyanazt az imádságot és ő is leírja ugyanazt az írást. «Ime, — mondja a Hodsának — te imádkoztál, én is imádkoztam, te irtál, én is irtam, most már nem tartozunk egymásnak semmivel». Azt feleli erre a Hodsa: «Három napig gyalogoltam, míg eljutottam idáig. Ha te is megteszel ennyi utat, akkor nem lesz téled semmi követelése». *

Panaszkodik a Hodsa, hogy ellopták a száz grammos súlymérőjét. «Jól nézd meg, — mondják neki — hátha a mértéken maradt». — «Mértékestül lopták ám el», panaszkodik tovább. *

Vendégségbe ment egyszer a Hodsa. Nagy volt az nap a forróság és hogy hűtözzenek a vendégek, jeges serbettel kínálgatják őket. A házigazdának egy nagy leveses kanalat adnak a kezébe, a Hodsának pedig egy lapos kis kávéskanalat. Nagyokat nyel a gazda a hűsítő italból és annyira felfrissül, hogy önkénytelen is egy «oh» száll ki belőle. A Hodsa is sülyesztgeti a tálba a kanalát, de bizony nem merhetett ki belőle semmit. Legfeljebb csak a széleit nyalogatta. Elvégre is megunja a dolgot, oda fordul a gazdához és így szól hozzá: «Add csak egy kissé a kanaladat, hadd szálljon ki én belőlem is az az «oh»». *

Egy zsák dióval állit be néhány gyerek a Hodsához és 'arra kéri, hogy ossza meg közöttük azt a sok diót, de istenesen. A Hodsa elvállalja a szétosztást¹ és az egyiknek oda nyújt egy szem diót, a másiknak egy marokkal ad, a harmadiknak pedig többet egy félzsáknál. A gyerekek elcsodálkoznak ezen az osztzkodáson. «Ha nem tetszik az istenes osztzkodás — mondja a Hodsa — eloszthatom közöttetek ugy is, a hogy az emberek teszik». Azzal veszi a zsák diót és egyformán osztja szét közöttük.

*

Veszi egyszer a Hodsa a szamarát és elmegy a piacra zöldséget venni. A zöldséget beleteszi az iszákjába, azután ráveti a vállára és úgy ül fel a szamarára. Kérdik tőle az uton, hogy miért nem a szamarára rakja rá a terhet. «Azért, — feleli a Hodsa — hogy a szegény állatkámat meg ne terheljem valahogy».

*

Beteg lett a Hodsa felesége. «Mihez kezdsz, ha meghalok?» mondja az urának. «Mihez kezdek, ha nem halsz meg?» volt rá a Hodsa válasza.

*

Nyulat fogott egyszer a Hodsa. Eddigelé még nyulat nem is látott volt és feltette magában, hogy megmutatja a helységbelieknek, hadd csodálkozzanak azok is. Beteszi az állatot az iszákjába, jó szorosan összeköti és viszi haza. A feleségére ráparancsol, hogy fel ne nyissa azt az iszákot, míg elő nem kerül az emberekkel. Valami csoda-állat van benne, megakarja nekik mutatni. Mig oda van a Hodsa, meg nem állhatja az asszony, hogy meg ne nézze az iszákot és amint kinyitja, kiugrik a nyul és elmenekül. Hirtelenjébe veszi az árpamérőt és beleteszi az iszákba. A Hodsa ezalatt meghívja a kádit, imámot, a község előkelőit, hogy valami csodajóságot mutat nekik. Eljönnek a Hodsához, körbe ülnek és hogy el ne találjon az az izé menekülni, mindenki kinyújtja a kezét és úgy lesik a csodát. A Hodsa felbontja az iszákot és amint kirázza, az árpamérő hull ki belőle. Annyira meglepődött a Hodsa, hogy zavarában így szólt: «Ime, tiz ekkora egy köblöt tesz ki».

*

Arra kéri az egyik szomszédja a Hodsát, hogy Bagdadban lakik egy barátja, írjon neki egy levelet. «Nagyon messze van, nem mehetek odáig», válaszolt a Hodsa.

*

Kérdezik egyszer a Hodsától, hogy hány hülye ember lakik a községében. «Azt nem tudhatom, — válaszolt a Hodsa. — De ha azt akarjátok megtudni, hogy hány okos ember van benne, azt azonnal előszámlálhatom».

*

Az erdőben volt egyszer a Hodsa és mialatt fát vágott, egy farkas támadt a szamarára és felfalta. Egy ember vetődött épp arra és amint botot emel a vadállatra, a farkas elmenekül. A Hodsa csitítja az embert, hogy ne csapjon olyan nagy lármát. «Hogyan kívánhatod, — szól a Hodsa szemrehányó hangon — hogy az a tele gyomru farkas még futni is tudjon».

*

Olyan nagy ökre volt egyszer a Hodsának, hogy a szarvai közzé akár le is lehetett ülni. A Hodsa próbálkozott is vele mindenképpen, de nem igen merte megtenni. Egyszer azonban, épp aludt az ökör, odalopózkodik és ráül a két szarva közzé. Az ökör felriad a fektéből és úgy a földhöz csapja a Hodsát, hogy eszméletét is elvesztette. Oda fut a felesége és amint siránkozik az ura mellett, felnyitja a Hodsa a szemeit és így szól: «Sohse sirj asszony, hisz azt értem el, a mit tulajdonképpen akartam».

*

Meghívja egyszer a Hodsa a szomszédjait, és arra kéri őket, hogy ha

majd meg találna halni; a régi temetőbe temessék el. «Miért nem az ujba?» kérdezik a szomszédjai. «Azért, hogy ha majd a kérdező angyalok engem is majd vallatóra fognak, azt felelhessem nekik, hogy engem már rég kikérdeztek. Ime, a sirom is jórégi», volt a Hodsa magyarázata.

*

A Hodsáért küld el egyszer a bej és meghívja, hogy ő is vegyen részt a futtatásban. Egyebe se volt a Hodsának, mint egy nagy ökre, fogja megnyergeli és úgy jelenik meg rajta a versenytéren. Amint megpillantják a Hodsát, elnevetik magokat és azt mondják neki, hogy tán csak nem akar az ökrével futni. A Hodsa azonban nem tágit és így szól: «Ha borju korában tudott futni, miért ne futhatna most is?»

*

Elakarta a Hodsa adni a szamarát és vitte a csársiba a tellálnak (kikiáltó). Jön egy vevő, megnézi a szamarat és amint a fogát is meg akarja nézni, beleharap a szamár a kezébe. Legott ott hagyja az állatot és egy másik után lát. Jön egy másik vevő, az is megvizsgálja a szamarat és amint az állat farkát is meg akarja nézni, belerug a szamár agyomrába. Vissza viszi a tellál a szamarat és odaadja a Hodsának, hogy nem adhat tul rajta, mert harap is, rug is. «Nem is azért hoztam én ide, hogy eladjam», mondja a Hodsa. «Hát minek?» kérdi a tellál. «Csak azért, hogy ország-világ lássa, hogy mennyit kell ettől a szamártól szenvednem», volt a Hodsa válasza.

*

Egy barátja látogatja meg egyszer a Hodsát és néhány garast kér tőle kölcsön. Rövid határidőre kéri, azután majd visszafizeti. A Hodsa azt válaszolja neki: «Pénzt, azt nem adhatok; de mert jó barátom vagy, határidőt adhatok, a mennyit csak akarsz».

*

Azt kérdezik egyszer a Hodsától, hogy mikor lesz az utolsó ítélet. «Melyik utolsó ítélet?» kérdezi a

Hodsa. «Tán csak egyféle az utolsó ítélet, Hodsa», mondják neki. «Ha én halok meg, akkor a nagy ítélet napja van; ha a feleségem hal meg, akkor meg a kis ítélet napja», magyarázza a Hodsa.

*

Bíró korában történt a Hodsával, hogy két panaszos fél állított be hozzá. Az egyik azzal panaszolta be a másikat, hogy a fülébe harapott, a másik meg azzal védekezett, hogy nem ő harapta meg, hanem

saját maga harapott a fülébe. A Hodsa azt mondja nekik, hogy jöjjenek később, addig majd gondolkodik a dolgon. Amint elmegy a két ember, magára csukja a Hodsa az ajtót és fültövön fogja magát, hogy beleharaphasson. Próbálgatás közben egyszerre csak hanyatt vágódik és úgy megütötte a fejét, hogy feldagadt. A fejét bekötözi, az ajtót megkinyitja és amikor előtte a két ember, így förmed rá az egyikre: «Ha saját maga harapott volna be a fülébe, a fejét is betörte volna».

*

Gyerek ember volt még Naszreddin, mikor egy halottas menettel találkozott az utcán. Kérdezi az apjától; hogy mit visznek ott. «Embert», mondja az apja. «Hová viszik?» faggatódzik tovább. «Olyan helyre viszik — magyarázza neki az apja — a hol se enni, se inni való nincsen, a hol se kenyér, se víz, se fa, se tűz, se arany, se ezüst nem található». A fiatal Naszreddin elgondolkodik, és így szókkal fordul az apjához: «Apám, ezt az embert bizonyosan a mi házukba hozzák».

*

Azt a bűnt követte el egyszer a Hodsa, hogy Ramazánkor, amikor tudvalevőleg sem enni, sem inni nem szabad, rajta kapták a boriváson. Elfogják és viszik a bíró elibe. «Mért cselekedted ezt fiam?» kérdi tőle a bíró. «Sokat találtam enni, — mondja a Hodsa — hát megkivántam utána az italt».

*

Egy gyümölcsfát ültetett el a Hodsa a kertjében. Meg nem állhatta a szomszédja szó nélkül és azt mondja a Hodsának, hogy mikorára ez a

kis fa megnő és gyümölcsöt terem, akkorára rég nem lesznek már az élők sorában. Nagy bölcsen emigy válaszolt a Hodsá: «Azokat a fákat sem mi ültettük el, melyeknek manapság élvezzük a gyümölcseit és mégis elültették őket. Illő dolog, hogy mi is gondoskodjunk az utódainkról».

*

Bántotta a Hodsát, hogy annyi abrakot fogyaszt el a szamara és a feleségére akarta volna a gondját bízni. Az asszony azonban nem hajlott a szóra és végül is abban állapodtak meg, hogy a ki kettőjük közül először szólal meg, az eteti ezertul a szamarat. A Hodsá leült egy sarokba és órákon át szótlanul füstölgetett. Az asszonyt pedig elfogta az unalom, fátyolt tett az arczára átment a szomszédba, az asszonyokhoz. Estebédig elüldögéltek és a levest is onnan küldték el a Hodsának. — Eközben tolvaj lopódzott be a házukba és abba a szobába is benyitott, a hol a Hodsá üldögélt volt. Eleinte megijedt, de mikor látta,

hogy ügyet se vet rá a gazda, mindent összeszedetett, sőt a turbánt is leemelte a Hodsa fejéről és aztán elillant. A szomszédék fia pedig hozza a levest és nyújtja oda a Hodsának. Naszreddin egyet füttyent a szájával, hármat kanyarint a kezével és rámutat a tár fejére. Azt akarta vele mondani, hogy meglop-ták őket és hogy a turbánját is elvitték. A gyerek azonban úgy értette, hogy forduljon hármat és emelje a tálat a feje felé. Legott meg is teszi a gyerek és amint oda tartja a tálat, végig önti vele a Hodsa fejét, arcát és szakállát. A Hodsa azonban meg se mukkant, hogy el ne veszítse a fogadást. A gyerek visszatér és elmondja az asszonynak, hogy ki van a házuk rabolva és hogy megbolondult a Hodsa. Rohan az asszony, a hogy csak ereje bírja és kérdi az urától, hogy: «Allah szerelmére, mi történt?» Nyugodtan szól oda a Hodsa: «Menj és etesd meg a szamarat, mert elveszítetted a fogadást. Ime ezt érted el a nyakasággoddal».

*

Ágyban volt már a Hodsa, amikor észrevette, hogy tolvaj járkál a padláson. Odasugja a Hodsa a feleségének: «Mikor a mult éjjel haza akartam jönni, csak ezt az imádságot kellett elmondanom és belekapaszkodtam a holdsugárba. Azon szálltam le a házba». Ugy mondta ezt a Hodsa, hogy a tolvaj is meghallhatta. Nem-sokára hallja is, hogy elmormogja a tolvaj azt az imádságot és a mint bele akar kapaszkodni a holdvilágba — zsupsz, lebukik a kéményen át, be a szobájukba. A Hodsa nagy gyorsan felkel, megragadja a tolvajt és kiáltja a feleségének, hogy vilá-

got gyujtson, mert megfogta a tolvajt. «Kegyelem», — kiáltja a tolvaj. — «A te inádságod és az én okosságom, úgy is megtette a magáét».

*

Az erdőbe ment egyszer a Hodsa, hogy fát vágjon. Egy tehernyit összevagdalt és a mikor felrakta a szamarára, megcsökönyösödik a füles s egy lépést se akar tenni. Azt ajánlja neki egy ember, hogy szalmiákot dörgöljön a szamarára, attól majd elindul. Szót fogad a Hodsa és amint megkeni vele az állatot, úgy neki ered a futásnak, hogy alig bírja utolérni. Kíváncsi természetű volt a Hodsa, magát is megdörgölte egy kis szalmiákkal. Megtette a szer a maga hatását, iramodik, ahogy csak tud és amint haza ér, oda kiáltja a feleségének: «Ha utól akarsz érni, te is kend be egy kissé magad».

*

Egy fekete (abessziniai) tanítványa volt egyszer a Hodsának, Ummad

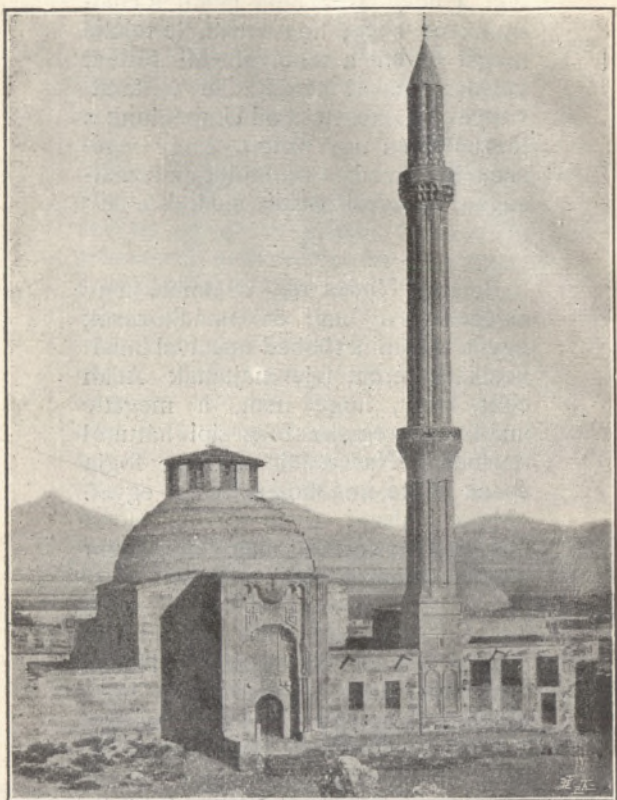
volt a neve. Irnivalója akadt a Hod-
sának és hogy, hogy nem, le találta
magát öntení a tentával. «Mi történt
veled, Hodsa»? kérdik tőle a tanít-
ványai. «Lekésett a mi Ummadunk a
leczkéről és úgy sietett, hogy egé-
szen beleizzadt s rám folyt az izzadt-
sága», válaszolt nekik a Hodsa.

*

Betér a Hodsa egy dsámiba, hogy
elvégezze a napi öt imádkozások
egyikét. A mint többed magával imád-
kozik és térdet fejet hajtanak Allah
előtt, hogy, hogy nem, a megette
imádkozók egyike megcsipi hátulról
a Hodsát. Naszreddin se rest, fogja
és az előtte imádkozón csip egyet.
«Mit csinálsz»? rivall rá az előtte
imádkozó. «Kérdezd meg a mögöttem
levőt», válaszolt neki a Hodsa.

*

Egy tehenet vitt egyszer a Hodsa
a vásárra, de sehogyse tudott rajta
tuladni. Odamegy hozzá egy ismerőse
és azt mondja neki, hogy bizza rá,
majd eladja ő azt az állatot. Azzal
fogja a tehenet és fűnek-fának kínál-
gatja, hogy érintetlen még és már
is hat hónapos vemhes. El is kelt a
tehén jó áron és örvendezve megy
a Hodsa a pénzével. — Ezalatt ház-
tűznézőbe jöttek a Hodsához, kérője
akadt a lányának. Azzal fogadja a
felesége a Hodsát, hogy ne menjen
be, mert benn vannak a néző assz-
zonyok, elvégzi ő majd a lánya
dicséretét. Más véleményen van azon-
ban a Hodsa. «Olyan dicsérő szó-
kat tanultam az imént, — mondja
— hogyha meghallják, legott meg-
kérik a lányunkat». Azzal bemegy a
szobába, a hol a lánynéző asszonyok
voltak. «Mi dolgod itt az asszonyok

közt? Küldjed a feleséged, azzal hadd beszéljünk», rivallnak rá a nénék. «A lányom erényeit és jó tulajdonságait csak én ismerem igazán», mondja nekik a Hodsa. «No hát, milyen tulajdonságai vannak»? kérdik tőle az asszonyok. «Érintetlen még és már is hat hónapos vemhes», feleli a Hodsa. Az asszonyok egymásra néznek, felkelnek és szó nélkül eltávoznak. Odáig van a Hodsa felesége, hogy visszariadtak a háztűznézők. «Sohse félj asszony — biztatja a Hodsa — visszakerülnek azok még hozzánk. A tehenemnek

se akadt volna vevője, ha nem így dicsérem őket».

*

Ráakart a Hodsa ülni a szamarára és a jobb lábát tette elébb a ken-
gyelbe. Amint fenn volt a szamarán,
hát persze, hogy háttal ült a fejének.
«Megfordítva ültél fel Hodsa», mond-
ják neki a körülötte állók. «Én jól
ültem fel, válaszolt nekik, — hanem
a szamaram van megfordítva».

*

Kóniában járt-kelt egyszer a Hodsa
és a mint megérkezett, betért egy
helvás boltba, a hol édesség-féléket
árultak. Elmondja a biszmillát (Allah
névében) és hozzálát az evéshez. A
boltos ráförmed és a nyaka közzé
csap néhányat. «Pompás egy város
ez a Kónia, — mondja a Hodsa —
még veréssel is kényszerítik az embert,
hogy helvát egyen».

*

Panaszkodik egy ember a Hodsának,
hogy nem bírja ki tovább a felesé-
gével. «Hagyd ott, ha annyira rossz»,
tanácsolja neki a Hodsa. «Negyven
éve, hogy egy párnán nyugszik a
fejünk, hogy hagyhatom ottan?»
mondja az ember. «Hát hagyd ott a
párnát», feleli neki a Hodsa.

*

A testi szépség éppen nem tarto-
zott a Hodsa erényei közzé. Nem
egyszer gunyolódtak e miatt vele,
sőt egyik ismerőse annyira ment a
szánakozásban, hogy így sóhajtozott
a Hodsa előtt: «Leginkább még a fele-
ségedet sajnálom». A Hodsa ezt vála-
szolta neki: «Ha a feleségemet lát-
nád, akkor inkább engem sajnálnál».

*

Alig, hogy megházasodott a Hodsa, találkozik egy süket barátjával. «Sok szerencsét», mondja a süket. «Mihez»? kérdi a Hodsa. «Ahhoz, hogy hallo-másom szerint megházasodtál». — «Süket létedre hogy hallhattad meg»? álmélkodott a Hodsa.

*

Egy beteg ismerőst látogatja meg egyszer a Hodsa és részvételt tudakozódik a baja után. «Nagy az én bajom — sóhajtoz az öreg. — Három a feleségem és azonfelül a gyomrom sincs rendben. Mihez kezdjek, hogy megszabaduljak a bajomtól»? «Három válás és meg vagy mentve», volt a Hodsa tanácsa.

*

Három halat fogott egyszer a Hodsa és odaadta az anyjának, hogy süsse meg őket. Asztalra kerülnek a halak, de kettőt az asztal alá dugott az asszony, hogy meg ne lássa őket a fia. A Hodsa azonban megneszvelte a dolgot, veszi a halat és úgy tesz, mintha valamit sugna oda a fülébe. «Mit csinálsz fiam»? kérdi tőle az anyja. «Megkérdeztem tőle, hogy mikor lesz a világ vége», feleli a Hodsa. «Mit felelt a hal»? — «Azt, hogy ő mint kis hal nem tudja, de kérdezzem meg az asztal alatt lévő nagyobb halakat, azok tán tudni fogják», volt a Hodsa válasza.

*

Kérdezik egyszer a Hodsától, hogy milyennek ismeri a mindenható Istent. Emigy hangzott a Hodsa bölcs válasza: «Amióta csak az eszemet tudom, minden úgy történik, a hogyan a mindenható akarja. Ha nem Allah kezében volnának a dolgok, egyszer egyszer úgy is történhetek volna, a hogyan én mondtam és akartam».

*

Máját hozott egyszer haza a Hodsa. Az asszony megfőzte és megette, a Hodsának pedig valami tészta-félét tálalt fel. «Hova lett a máj?» kérdi a Hodsa a feleségétől. «A macska ette meg», mondta az asszony. Erre veszi a Hodsa a baltát és elrejtí a szekrénybe. «Mit csinálsz azzal a baltával?» kérdi a felesége. «A macska elől rejtegetem», válaszolt a Hodsa. «Minek a macskának a balta, hogy úgy dugdosod előle?» kérdi az asszony. «Ha egy akcsa értékű májra is feni a macska a fogát, hát még a negyven akcsát érő baltámra hogyan áhitoznék», volt a Hodsa válasza.

*

Mosakodik egyszer a Hodsa, hogy elvégezhesse az imádkozását. Addig ugyanis nem szabad a muszulmán-nak imádkoznia, míg arcát és kezét-lábát meg nem mossá. A víz azonban nem futja ki és szárazon marad a féllába. Ugy segít magán a Hodsa, hogy féllábát felemeli és úgy fog a namázhoz (imádkozáshoz). «Mit művelsz?» kérdik tőle ájtatoskodó társai. «Az egyik lábamnak nincsen abdesztje» (mosása), hangzott a Hodsa magyarázata.

*

Szószerékre lép egyszer a Hodsa és így szól az igazhivőkhöz. «Azt tanácsolom nektek óh müszülmánok, hogy ha fiatok talál születni, valahogy el ne nevezzétek Ejübnék». «Miért?» kérdik tőle. «Azért, mert a sok használatban Ip (kötél) talál belőle lenni», magyarázgatá a Hodsa.

*

Szükében volt egyszer a Hodsa a pénznek és hogy segítsen a baján, veszi a kazánját és viszi a vásárra,

hogy eladja. Találkozik vele véletlenül a padisah és megkérdi a Hodsától, hogy hogyan van a sora. Naszreddin elpanaszolja a baját és mutatja a kazánját, hogy ime ettől is meg kell válnia. Megesik a padisah szíve a Hodsán és így szól hozzá: «Mivel segítek rajtad, óh Hodsa, aranyat akarsz-e avagy egy szamarat, juhokat akarsz-e vagy pedig szőlős-kertet?» Azt válaszolja nagy hamarosan a Hodsa: «Kegyes engedelmeddel óh uram, az aranyokat elhelyezem az övembe, ráülök a szamárra, haza hajtom a juhokat és betérek a szőlős kertbe, hogy másvilági üdvösségedért imádkozzak». Ugy megtetszett a padisahnak ez a felelet, hogy megajándékozta mind a négygyel.

*

Eladja egyszer a Hodsa a szamarát és egy sólymot vesz rajta. «Mit cselekedtél Hodsa?» kérdik tőle. «Eddig én lovagoltam máson, most más lovagoljon én rajtam», válaszolt a Hodsa.

*

Egy ruhadarabot ad oda a szomszédja a Hodsának, hogy vigye a csársiba és adja el. Lópott jószág volt a ruhadarab és ez a Hodsa előtt se volt titok. A mint viszi a vásárra és egy nagy sokadalomba kerül vele; hogy, hogy nem, kilopják a kezéből. A Hodsa visszafordul és a mint kérdi tőle a ruhadarab gazdája, hogy mennyiért adott tul rajta, így válaszolt a Hodsa: «Se nem nyertél, se nem vesztettél; anynyiért tudtam eladni, amennyibe magadnak került».

*

Timurlenkhez volt egyszer hivatalos a Hodsa. Kedve telt az uralkodónak a Hodsa tréfaiban és miután egy ideig el-eltréfálkoztak, a jutalmazásra került a sor. «Hányan vagytok odahaza»? kérdi Timur a Hodsát, «Tizen», válaszolt Naszreddin. Erre elrendeli az uralkodó, hogy mindegyikének száz-száz akcsát osszanak ki. Veszti a Hodsa az ezer akcsát, visszamegy vele Timurhoz és bevallja neki, hogy az imént egygyel kevesebbet mondott, mert tizenegyen

vannak odahaza. «Ki a tizenegyedik?»
kérdé az uralkodó. «Naszreddin efendi
a tizenegyedik», válaszolt a Hodsa.

*

Datolyát vett egyszer a Hodsa és
hozzálát az evéshez. Előbb azonban
megméri őket és úgy nyeli egyenkint le.
Kérdik tőle, hogy mire való az a mére-
getés. «Mérték szerint vettem meg,
mérték szerint kell meg is ennem»,
válaszolt a Hodsa.

*

Igy szólt egyszer a Hodsa a fele-
ségéhez: «Menj és hozz egy kis
sajtot, hogy erőt kapjon a gyomrom
és javuljon az étvágyam?» Nem
talált azonban az asszony sajtot, a
mire így vigasztalódott a Hodsa:
«Annál jobb, legalább nem gyengül
a gyomrom és nem romlik a fog-
husom». Kérdi erre az asszony, hogy
most már melyik igaz a kettő kö-
zül. «Ha van sajt, akkor az első,
ha pedig nincs, akkor a második
mondásom», válaszolt a Hodsa. Így
alkalmazkodott Naszreddin a sorshoz.

*

Azt kérdik egyszer a Hodsától,
hogy milyen csillagzat alatt született.
«A kosbárány csillagzat alatt», volt
a Hodsa felelete. «Hiszen ilyen nevű
csillagzat nincs is, — mondják
neki — hacsak a kost nem gondo-
lod». — «Oh ti balgák, — korholja
őket a Hodsa, — mikor a világra jöt-
tem, kerek 50 esztendeje annak, még
csak kosbárány volt ez a mai kos».

*

Azzal dicsekedett egyszer a vén
Hodsa, hogy még öreg korában is
maradt annyi ereje, mint a mennyi

fiatalságában volt. Nem hiszik el neki az emberek, míg be nem bizonyítja. A következő dolgot beszéli el a Hodsa: «Mint gyermek sem voltam képes egy nagy malomkereket megmozdítani és íme, vén napjaimba sem tudom».

A Hodsa sirja.

Egy nagy leveses tálat vitt egyszer a Hodsa, leves is volt a táltban. Hogy, hogy nem, megtalált botlani az uton és levestül, tálastul elesik. Amint kapkod az edénye után, kérdik tőle az emberek, hogy mit művel a kezével. «A leves azt hiszem a kezemben van, csak az edényemet nem találom meg», válaszolt nagy elmésen Hodsa.

Találkozik a Hodsa egy ismerőseivel, a ki épp abban fáradozott, hogy tulajdon a házán. «Miért adod el a házad?» kérdi tőle a Hodsa. «Mit tegyek? — sóhajtoz a másik. — Négyyszer házasodtam meg világéletemben, és mind a négy feleségemet

ebben a házban vesztettem el. «Allah szerelmére — szól neki a Hodsa — ne siettesd el a dolgot. Ha már minden áron elakarod adni a házad, legalább egy jó barátodnak add el».

*

Egy költő volt a Hodsáék társágában, a hol nagyon rossz verseket kezdett szavalgatni. Nem is tetszettek a költeményei senkinek. Annyira megharagudott ezért a versfaragó, hogy éktelen szitkozódásokba tört ki. «Hagyjátok inkább szavalni, — vágott közbe a Hodsa, — a verse még is csak jobb a prózájánál».

*

Ak-sehir felé közeledett egyszer a rettegett Timur-lenk és a halálra ijedt város lakói a Hodsához fordultak, hogy a szó fegyverével álljon ellent, és nyerje meg valahogyan a sáh kegyét. Hajlott a Hodsa a kérő szóra és hozzá látott a készülődéshez. Egy óriási nagy turbánt illeszt a fejére; meztelenre vetkőzik és a városon kívül leül az utszélére, úgy várja a hóditót. Timur nemsokára megérkezett. Amint megpillantja a különös öltözetű Hodsát, kérdi a körülötte levőktől, hogy mit tudnak erről az emberről. Kiséretéből többen ismerték már a Hodsát, a kik hirül adták a sáhnak, hogy Naszreddin ez az ember, a szépen szóló és mézédés beszédű Hodsa. Leszáll az uralkodó a lováról, odamegy a Hodsához és «Ki vagy?» kérdi tőle. A Hodsa Istennek mondja magát, aki azért ül itt, hogy egyetmást megteremtsen. Mosolyog a sáh, odaint magához egy apró szemű emberkét és ráparancsol a Hodsára, hogy ha csakugyan rendelkezik azzal a te-

remtő erővel, hát nagyobbítsa meg ennek az emberkének a szeme nyílásait. Szabadkozik a Hodsa, hogy ő a föld istene, és hogy ennél fogva csak odáig terjed a hatalma, a meddig a köldök van. Azon felül nem tehet semmit, de, a köldökön alul még nagyobbíthat egyetmást.

*

Olyan asszonyt vett el egyszer a Hodsa, a kinek hat ura volt már a föld alatt. Baja támadt egyszer a Hodsának és amint siránkozik mellette az asszony, hogy kire marad szegény feje, ha megtalál az ura halni, így szól hozzá a Hodsa: «Kire maradnál? a nyolczadik férjedre».

*

Ugorkával kedveskedett a Hodsa a padisahjának. Szívesen fogadták az ajándékát és tíz darab aranynyal jutalmazta meg a nagy ur a Hodsa buzgólkodását. Vérszemet kapott azonban a Hodsa és egy pár nap még le se tellett, egy egész szekér-

rel vitte az ugorkát a palotába. A padisah megsokalta ezuttal a dolgot és hogy kedvét szegje a kapzsinak, annyi botütést rendelt a Hodsa talpára, a hány darab ugorkát a szekérről leolvastak. Összeolvasták, ötszáz darab volt rajta. Mikor a felét már ráverték a talpára, engedélyt kért az uralkodótól, hogy a másik felét a főajtónállónak ajánlhassa fel. «Mi jogon?» kérdik tőle. «Abban egyeztünk volt meg — magyarázta a Hodsa — hogy az ugorkákért kijáró jutalmon osztozkodni fogunk». Rá is verette a padisah a másik kétszáz ötvenet.

*

Éjjelre járt már az idő, és még mindig az utcán csatangolt a Hodsa. «Mit keresel ily későn az utcán?» rivall rá a rend embere, a szu-basi. «Az álmom tűnt el, azt keresem,» feleli nyugodtan a Hodsa és folytatja az útját.

*

Süteményről álmodott egyszer a Hodsa, és másnap elmondja egy ismerősének az álmát. «Ha tiz parát adsz, megmondom az álmod jelentőségét», mondja neki a társa. «Ha tiz parám volna, nem álmodnék én süteményről», felelt neki a Hodsa.

*

Háboruban is volt része egyszer a Hodsának. A legyőzött ellenfélnek mindenki levágta volt a fejét és rátűzte a lándzsájára. A Hodsa is előkerül a lándzsájával, egy emberi láb függött rajta. «Te pusztítottad el ezt az embert?» kérdik tőle. «Én», feleli nagy büszkén a Hodsa. «Mért nem a fejét hoztad el?» kérdik tőle.

«Mielőtt leöltem volna, más valaki már elvitte a fejét», magyarázgatta a Hodsa.

*

Tul akart egyszer a Hodsa adni a házán, melynek a fele a szomszédjáé volt. «Mért akarod a házrészedet eladni?» kérdezik tőle az ismerősei. «Sok a bajom a társammal — feleli a Hodsa. — Az egyik felét, az én tulajdonomat eladom és ezen a pénzen a másik felét veszem meg, hogy az egész ház az enyém legyen».

*

Kedveskedni akart a Hodsa a város bejének, és a feleségéhez fordul tanácsért, hogy mit vigyen a bejnek ajándékba, fügét-e vagy birsalmát. Felesége a birsalmát ajánlotta, mert formásabb is nagyobb is a fügénél. A Hodsának azonban az az elve, hogy nem jó dolog az asszony szava után indulni és épp azért — a fügénél maradt. Viszi az ajándékot a bejnek és térde-fejet hajtva előtte, ruhája szegélyéhez dörzsöli arcát és átnyújtja az adományát. A bej, a kinek ez a csekélyke ajándék sehogyse nyerte meg a tetszését, oly sértőnek találta ez olcsó kedveskedést, hogy a fügéket egyenként elővette és a Hodsa tar fejéhez csapdosta. «Áldassék Allah», kiáltott fel mindannyiszor, valahányszor egy-egy füge fültövön vagy feje bubját érte. Szerfölött kíváncsivá tette a bejt ez a különös hálálkodás és abba hagyva a büntetést, kérdi a Hodsától viselkedése magyarázatját. «Azért áldassék Allah — feleli neki a Hodsa — hogy meg nem fogadtam a feleségem szavát. Ha az ő tanácsára hallgatok és a füge helyett birs-

almát talállok hozni, rég darabokra zuzódott volna már a fejem».

*

Azt hazudta egyszer egy társa a Hodsának, hogy befagyott volt valamikor a tenger és csak jeges hallal táplálkozhattak az emberek. «Én meg arra emlékszem, — hazudott vissza a Hodsa — hogy tüzet fogott egyszer a tenger és ugyancsak bővében voltak a sült halnak».

*

Tejet árult egyszer a Hodsa, és behívják egy házba, hogy mérjen ki egy okkával (itczével). Belenéznek a köcsögébe, hát látják, hogy csak viz van benne. «Ejnye, ejnye, — restelkedik a Hodsa — elfelejtettem hozzá önteni a tejet».

*

Azt kérdezték egyszer a Hodsától, hogy ért-e a számoláshoz. «Kitünően», volt a Hodsa válasza. «Hogyan osztod el ezt a négy parát három ember között, hogy mindegyikének egyformán jusson belőle», kérdik tőle. «Nagyon könnyen — feleli a Hodsa. A négy parát két részre osztom, és egyelőre odaadom kettőnek. A harmadik embernek várnia kell és ha majd két para még valahonnan előkerül, odaadom neki».

*

Egy koldus kopogtat be a Hodsáékhoz és kérdi a még gyermek Naszreddint, hogy hol vannak a szülői. «Mit akarsz tőlük?» kérdezi a koldustól. «Éhes vagyok, egy kis kenyeret kérnék tőlük». — «Ha adsz nekem egy darab kenyeret,

megmondom, hogy hol vannak», válaszolt a jövő Hodsája.

*

Vénségére sokat járt pórul Naszreddin. A többek közt sirásokkal találkozik egyszer és azzal köszönti őket, hogy «Béke veletek». A sirások jól elverik, mert nem úgy kellett volna a Hodsának köszönnie, hanem két kezét fölemelni és a halottak nyugalmaért imádkozni. A Hodsa megjegyzi ezt magának és tovább megy.

Egy sereg emberrel találkozik később, a kik tánczolja, dalolva haladnak el mellette és alig hogy megpillantja őket a Hodsa, kezeit föl emeli és belekezd egy halotti imába. Ezek is elverik a Hodsát, mert lakodalmasokat nem ily imával illik fogadni, hanem velök együtt ugrándozi és tánczolni. Ezt is megjegyzi magának a Hodsa.

További útjában egy vadászszal találkozik, a ki épp egy nyul nyomában settenkedett. A Hodsa ugrándozi, tánczolni kezd és olyan lármát csap, hogy elriasztotta vele a nyulat. Rátámad a vadász és ráver a puska-agyával, hogy miért nem ment lábujjhegyen, hol lehajolva, hol föl emelkedve. A Hodsa ezt is megjegyzi magának.

Majd meg pásztorok mellett haladt el, akik juhokát hajtottak a vásárra. A Hodsa, hogy megint pórul ne járjon, hirtelen lehajlik azután meg föl emelkedik, amitől úgy megrémültek a jámbor állatok, hogy a hány annyifelé szaladt. Ennek is a Hodsa vallotta kárát.

*

Még a holtá után is nagy volt a Hodsa becsülete. A 16-ik században történt, hogy egy udvari hivatalt ígértek volt a Hodsa egy késő ivadékanak. Fel is sietett a nagynevű Hodsa utódja és Kis-Ázsia egy kis helységéből egyenesen a nagyvezéri palotába ügetett, hogy úti költségét megtéríttessé és hogy naszreddini ivadék voltát bizonyítsa. Ettől tették függővé az alkalmaztatását. A fényes porta előtt leszállt a szamaráról, és hogy el ne tévedjen ezalatt az illatja, oda köti a palota őrség nagy dobjához. Mialatt a mi emberünk benn járt a palotában, megtalálta a füles a nagy dobot rántani, melynek hirtelen megperdülésétől annyira megvadult, hogy futásnak eredt dobostul, szerszámostul. És minél élesebben pergett a dob, annál vadabban vágdatott a szamár és oly nagy riadalmat okozott ezzel az öszvérek közt, hogy az egész negyed fel-lármázta. Nagynehezen lecsendesítettek a nekivadult állatokat és mikor a nagy vezérnek is hirül vitték a riadalom okát, legott megadta a hivatalt az épp nála időző Hodsa utódnak. «Nincs szükségem több bizonyítékra — szólt a nagy vezér — valóban te csak Naszreddin ivadéka lehetsz».

